

La munte

*Cea mai
cuminte elevă
din tabără*

— Adina, vrei să mergi în tabără la Predeal? mă întreabă mama.

Nu știu ce să zic, n-am mai fost niciodată într-o tabără. Până acum n-am fost în vacanță decât la Cluj, la bunicii mei, sau în concediu cu părinții. Concediile îmi plac cel mai mult, pentru că mama și Anton au mereu grijă de mine – să nu mă înec, la mare, așa că-mi cumpără colac, să nu mă plictisesc, la munte, așa că jucăm „chibrițele” sau spunem povești inventate. Și îmi fac toate poftele, adică Pepsi și friptură, dacă găsim de cumpărat, ciocolată chinezească, clătite cu gem de caise, plimbare cu minicarul, cu telecabina, parc de distracții, vată de zahăr și măr pe băț, minigolf, morișcă și fluierătoare cu apă din talcioac. Nu cred că în tabără voi reuși să fac rost de toate astea de una singură. Totuși, sunt o mulțime de copii din școala noastră care merg tot timpul în tabere și se întorc de acolo foarte fericiți. Povestesc un trimestru întreg despre cât de bine s-au distrat în tabără, unde se organizează jocuri, iar în ultima seară se face un foc de tabără care e mai înalt decât

cabana, se vede chiar din spațiul cosmic, iar la foc se cântă cântece și se spun glume. Așa ceva mi-aș dori să văd în realitate, pentru că mama și Anton, oricât și-ar da silința, în concediu, nu pot face decât un foc mic și tot timpul se ceartă în jurul lui: „Doino, lasă-mă pe mine, că tu îl etuzezi!“, „Na, că te-am lăsat și uite că l-ai stins de tot!“.

— Da, e bine să meargă într-o tabără! zice și Anton. Să mai fie împreună și cu alți copii, că prea stă tot timpul numai cu noi! O să devină o sălbatică...

Și uite așa mi se hotărăște mie soarta – ca să nu mă transform într-un copil sălbatic precum Mowgli din *Cartea junglei*, în vara asta trebuie să merg în tabără, deși abia am terminat clasa a II-a, de puțină vreme reușesc să adorm de una singură, în camera mea, fără să mă țină nimeni de mână, iar când mă pierd de mama sau de Anton, încep să plâng, așa cum s-a întâmplat atunci când m-am rătăcit în magazinul Bucur Obor.

— Tabăra asta e organizată de o prietenă de-a noastră, Ruxi, care e profesoară de chimie la Școala 14, îmi spune mama, ca să mă încurajeze. O mai ții minte, nu-i așa?

Sigur că o țin minte – e o doamnă căreia îi place să poarte fuste minijup, să fumeze țigară de la țigară și uneori să spună bancuri cu prostii, iar toți cei care se nimeresc prin preajmă, mai ales bărbații, râd de se prăpădesc.

— O să vezi că o să aibă grijă de tine ca o mamă! Mai ceva ca tovarășa de la școală. mai spune mama mea, care are de gând să mă abandoneze, tocmai acum, în vacanța de vară.

Oare ce să-mi pun în rucsacul de tabără? Mama mi-a pus deja șosete, chiloți, tricouri, pantaloni, treningul, o haină de fâș pentru ploaie, un hanorac, prosop, pastă de dinți, periută, săpun, pieptăn. Eu îmi pun o păpușă mică căreia i se închid pleoapele atunci când

o lași pe spate și o culci și pe care mi-a adus-o Anton din Bulgaria, deși eu i-am cerut să-mi aducă o păpușă Barbie, dar cică nu se găsesc păpuși Barbie nici în Bulgaria. Iau și vășutele din ceramică pentru păpușă pe care le-am cumpărat din talcioc – farfurii și cănițe, le bag pe toate în interiorul ghemotoacelor de ciorapi, ca să nu se spargă. Păpușa nu poate să stea nemâncată o săptămână, cât durează tabăra! Îmi iau patru cărți – *Familia Roademult*, pe care am citit-o deja de două ori, *Făt-Frumos certat cu gluma* și, desigur, *Legendele Olimpului*, volumele 1 și 2, *Zei și Eroii*. Aș vrea să iau și *Povestiri istorice*, volumul 1, dar e o carte prea mare și nu încapă în bagaj. Mai iau un pachet de cărți de joc, poate o să joc Păcălici împreună cu copiii din tabără, iau și jocul de Marroco. Rucsacul meu e deja foarte greu și cam burdușit.

— Ce ți-ai pus în rucsacul ăla, pietre de moară? mă întreabă mama mirată.

Are dreptate – abia pot să-l ridic de jos, dar nu mai las nimic acasă, căci nu mai e timp. Peste două ore voi pleca în tabără la Predeal, cu trenul personal.

E doar a patra zi și pot să spun cu mâna pe inimă că nu-mi place deloc în tabără, e mai ceva ca-n filmele de groază. În fiecare zi am cumpărat vederi de la Poștă, toate înfățișau Predealul cât mai frumos – Hotelul Cioplea, cabana Trei Brazi sau pârția de la Clăbucet, iarna, plină de schiori, deși eram în luna iulie. Și pe spatele fiecărei vederi scriam cât mai citeț, ca la caligrafie – „Dragii mei, vremea e frumoasă, mâncarea e bună, salutări din tabără!”, apoi trimiteam vederile pe adresa noastră de pe Calea Moșilor, sperând că vor ajunge la timp la mama și la Anton, iar ei vor înțelege că nu mai pot să stau în tabără nicio clipă. Nu puteam să le scriu pur și simplu adevărul, pentru că mama mi-a zis la plecare: „Vezi să o ascuți

pe Ruxi și să nu ne faci de râș!” Înșă le lășam tot felul de indicii pe vedere, desenam un soare care plânge sau câte o floare tristă și ofilită. Ori vederile nu ajungeau la noi acasă, ori părinții mei nu pricepeau nimic din indiciile mele. N-a venit nimeni să mă ia de acolo.

— Ai pus timbru? mă întreabă tovarășa Ruxi Cristescu, profesoara de chimie de la Școala 14.

— Am pus, ziceam eu.

Îmi smulgea vederea din mână, citea pe sărite ce scria pe ea, adică mă *verifica*, așa cum am aflat de la Anton că făceau doar tovarășii de la Securitate, apoi o arunca în cutia poștală, împreună cu celelalte. Mulți copii le trimeau vederi părinților pentru că altă distracție oricum nu prea aveau în tabăra asta. În fiecare zi, după masa de prânz, mergeam încolonați doi câte doi până în centru, la Poștă. Cele două tovarășe profesoare care ne însoțeau spuneau că, de fapt, mergem în excursie și tot timpul țipau la noi: să nu ieșim din rând sau să nu rămânem în urmă, să avem grijă cum traversăm strada ca să nu ne calce mașinile, să nu vorbim prea tare ca să nu-i deranjăm pe turiștii de la Predeal – în general, familii drăguțe, alcătuite din mamă, tată și un copil, așa cum trebuie să fie orice familie în vacanța de vară și la care mă uitam cu jind.

În afară de excursiile la Poștă, stăteam mai tot timpul pe tăpșanul din spatele vilei unde eram cazați. O singură dată, în a doua zi de tabără, am fost într-adevăr într-o excursie în pădure. Un grup de 50 de copii, îmbrăcați în treninguri bleumarin, toate la fel, înfruntau plini de curaj sălbăticia. Pentru câteva clipe m-am simțit ca exploratorii din cărțile lui Jules Verne. Dar n-a durat mult, pentru că toți copiii din tabără erau niște cretini și nu aveau niciun chef să exploreze nimic. Doar se urcau ca maimuțele din filmul *Tarzan* pe care l-am văzut la cinema Miorița, pe fiecare buturugă sau trunchi de copac ce le ieșeau în cale, se îmbulzeau pe cărare,

își dădeau șuturi și ghionturi, chiar și fetele, scuipau, chirăiau și vorbeau prostii. În liniștea pădurii se mai auzeau zbierătele tovarășei Cristescu și a celeilalte tovarășe, de matematică, care veneau găfâind în urma noastră:

— Alo! Jos de acolo, că o să cazi și o să-ți rupi gâtul!

— Nu vă îndepărtați prea tare!

— Nu părăsiți poteca! Macarie, lasă-l în pace pe Abramovici, nu-i mai pune piedică!

— Bădoiu Ciprian, nu mai rupe copacii!

— Unde-i Florea Alina? Unde ați lăsat-o?

Până la urmă, am ajuns într-o poieniță, iar tovarășele s-au întins pe iarbă și și-au aprins, oftând, câte o țigară.

— Acum, copii, bucurați-vă de natură! a spus tovarășa de matematică.

Ne-am întins și noi pe iarbă, pe bluzele de trening, eu am scos jocul de Marocco, dar bețele cădeau strâmb pentru că poiana era în pantă, am și pierdut vreo trei bețe pe acolo. Alți copii au scos alte jocuri, eu m-am dus la un joc de Piticot al unei fetițe dintr-a patra, dar nu mai aveam loc pe tabla de joc pentru că nu mai erau pionii liberi. Așa că doar m-am uitat cum se jucau ceilalți și le dădeam sfaturi, dar nici n-au apucat să dea toți cu zarul sau să cadă vreunul în prăpastia din joc, că tovarășa Ruxi a țipat:

— Gata, copii! Strângeți! Ne întoarcem acasă... ne așteaptă masa de prânz!

Așa că ne-am ridicat și am început să strângem, toate jocurile care abia se încropiseră au fost abandonate. Ne-am întors fix pe poteca pe care am venit. Pe la jumătatea drumului, Bădoiu Ciprian, în timp ce tot rupea la copăcei pentru că așa îi plăcea lui să rănească natura, a descoperit niște fructe roșii și a fost curios să vadă ce gust aveau. Însă Florea Alina, colega mea de cameră, a fost

vigilentă. S-a dus alergând spre tovarăşa Cristescu, cu două degete ridicate, ca la clasă.

— Tovarăşa, tovarăşa, Bădoiu Ciprian a mâncat fructe otrăvite!

— Da, tovarăşa, l-am văzut şi noi! au sărit şi alţi copii.

Cele două tovarăşe s-au repezit la Bădoiu Ciprian şi au început desperately să-i care pumni peste spate şi să-i bage pe rând câte două degete pe gât.

— Hai, Ciprian, scui-pă! Hai, dă afară!

Nu l-au lăsat în pace până când Bădoiu a vomitat inclusiv ceaiul şi marmelada de la micul dejun. De atunci, în cele cinci zile de tabără care au urmat, n-am mai fost nicăieri, în nicio excursie adevărată. Doar până la Poştă.

Stăteam toată ziua pe tăpşan, în spatele vilei noastre, iar tovarăşa Ruxi încerca să organizeze jocuri sportive care îi interesau în general pe băieţi, în timp ce tovarăşa de matematică ne întreba pe noi, fetele, dacă ne-am apucat deja de temele la mate pentru vacanţă şi cerea să ne vadă caietele. Din câte ştiţi, eu nu-mi luasem în rucsac niciun caiet de matematică, cu sau fără teme, şi nici jocurile sportive nu mă interesau, aşa că încercam să mă feresc şi de una, şi de cealaltă. Am încercat să citesc, dar noua mea prietenă, Florea Alina, îmi dădea târcoale bâzâind, pentru că, de fapt, se plictisea la fel de tare ca şi mine.

— Ce tot citeşti acolo? mă întreba ea.

— Citesc despre zeii Olimpului, o lămuream eu. Uite, acum citesc despre o zeiţă, Pallas Atena, care este zeiţa înţelepciunii. Tocmai a transformat o fată într-un păianjen, dar n-a fost vina zeiţei, fata aia era prea înfumurată. O iubesc pe Pallas Atena pentru că e foarte curajoasă şi devotată! Şi pentru că nu vrea să se mărite niciodată. Are dreptate, băieţii sunt nişte idioţi.

Florea Alina nu părea prea impresionată de povestea mea.

— Dă-mi și mie o carte de-a ta, ca să citesc și eu! mi-a zis.

I-am dat *Eroii*, doar ca să scap de ea, iar când mi-a înapoiat-o la masa de prânz, toții eroii, adică statuile lor din marmură, căci așa arătau ei în carte, aveau bărbi, mustăți, petice de pirați pe câte un ochi și țigări în vârful buzelor precum tovarășele noastre profesoare.

Într-o zi, am încercat să organizez o partidă de cărți cu jocul Păcălici, dar au venit băieții transpirați de la fotbal și ne-au împrăștiat toate cărțile, pe unele le-au călcat în picioare cu tenișii lor plini de noroi.

— Joc de grădiniță! Face tabăra de răs, a zis unul dintre ei.

M-am aplecat ca să-mi iau cărțile de pe jos, dar n-am mai reușit să găsec toate perechile cu băieți și fete în costume naționale din țările socialiste. Chinezul și fata cu umbrelă din Vietnam au rămas fără pereche.

— Spuse, spuse lui tovarășa Cristescu! am strigat eu și, pentru prima oară de când mă aflam în tabără, am izbucnit în plâns. Era prea mult pentru mine.

Așa că m-am dus s-o caut pe tovarășa Ruxi, care ar fi trebuit să aibă grijă de mine ca o mamă. Am găsit-o pe terasa vilei unde stătea cu cealaltă tovarășă, beau cafea, fumau și mâncau alune din acelea prăjite și sărate. Nu mai mâncasem alune din martie, de când și-a luat mama o zi liberă de la serviciu ca să dea telefon la Casa de Comenzi, unde veșnic suna ocupat, așa că avea nevoie de o zi întreagă ca să facă o comandă. De unde avea tovarășa Ruxi alune prăjite și sărate tocmai în tabăra de la Predeal? m-am mirat eu. Apoi m-am gândit că poate sediul Casei de Comenzi se afla chiar la ea acasă, cine știe? Poate că vorbea toată ziua la telefon, în timp ce mama mea și alte mame, săracele, încercau să comande carne, unt și alune pentru copiii lor și nu reușeau să prindă fir...

